

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 202/2019
17.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ...,/.-, кога заступа пуномоћник Наташа М. Тошић, адвокат из ..., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 11 У 5352/17 од 04.04.2019. године, са противном странком Повереником за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, Београд, Булевар Краља Александра 15, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против закључка Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број ./.-. од 01.03.2017. године, којим је обустављен поступак извршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број ./.-. од 28.01.2014. године, који је покренут по предлогу тражиоца извршења АА из

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац захтева истиче да му је у управном поступку ускраћено право на двостепено одлучивање јер против закључка Повереника којим је обустављен поступак административног извршења решења од 28.01.2014. године, који је вођен по његовом предлогу, није била дозвољена жалба. Указује да није тражио да му се доставе интерни акти, нити је повереник наложио Министарству унутрашњих послова Републике Србије да му достави интерна акта већ општеважећа упутства, односно, правилник, радно упутство или правило службе којима је предвиђена процедура по којој поступају полицијски службеници након пријема представке, пријаве, кривичне пријаве и слично, а која су важила на дан 30.05.2012. године. Наводи да је дошао до Правилника о поступку решавања притужби донетог 06.06.2016. године, а објављеног у "Службеном гласнику Републике Србије" број 54/2006, који је ступио на снагу 01.09.2006. године и био на снази дана 30.05.2012. године. Сматра да је Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зајечар морала да у складу са чланом 10. ст. 1. и 2. Закона, тражиоца извршења обавести о

ознакама носача информација. Предложио је да Врховни касациони суд побијану пресуду укине.

Противна странка Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, у одговору на захтев, наводи да је орган власти тражиоца обавестио да информације које тражи наведене у решењу од 28.01.2014. године не поседује, на основу које чињенице је и обустављен поступак извршења наведеног решења Повереника, а да Повереник нема истражна овлашћења да утврђује да ли је орган власти дао тачну информацију, већ надзор над применом Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја у смислу члана 45. истог закона врши министарство надлежно за послове управе, преко управне инспекције, па у случају да је орган власти дао неистиниту информацију у погледу поседовања тражених информација, то може бити од значаја са становишта прекршајне одговорности, независно од одлуке у овој управној ствари.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде тужени орган је правилном применом одредбе члана 271. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10) по службеној дужности обуставио извршење покренуто по предлогу тражиоца АА из Ово стога што је извршеник - Министарство унутрашњих послова Републике Србије, поступајући по решењу Повереника од 28.01.2014. године, којим му је наложено да обавести тражиоца да ли поседује тражене информације односно документе, те да му, уколико их поседује, достави копије истих, дописом од 27.02.2014. године, обавестио тражиоца, између осталог, да не поседује тражене документе, односно интерне правилнике, радна упутства или правила службе, тј. интерна акта по којима би се поступало након пријема представки, пријава, кривичних пријава и слично, чиме је у целости извршио своју обавезу из наведеног решења.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост оспореног закључка и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које прихвата и овај суд.

Правилна је оцена Управног суда у побијаној пресуди да Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности нема истражна овлашћења, односно није у његовој надлежности да утврђује истинитост навода органа власти у погледу поседовања тражених информација, јер нема надзорна овлашћења када је у питању Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па у случају да је извршеник дао неистиниту и непотпуну информацију у погледу тражених информација, то може, евентуално, бити релевантно са становишта прекршајне и друге одговорности, независно од одлуке у овој управној ствари.

Врховни касациони суд је ценио навод подносиоца захтева да му је у управном поступку ускраћено право на двостепено одлучивање, па је нашао да је неоснован. Ово стога што се на основу одредбе члана 212. Закона о општем управном поступку против закључка може изјавити посебна жалба само када је то законом изричито предвиђено, што у конкретној ствари није случај.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 17.10.2019. године, Узп 202/2019

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић